

Utrecht, 3 december 2024

Beste leden van COC Midden-Nederland,

Het eerlijke verhaal is dat mijn motivatie tweeledig is, deels ingegeven door passie en deels ingegeven door nood.

Onze vereniging bestaat door de inzet en bijdragen van mensen, welke allemaal worden gemotiveerd door de liefde voor onze mensen en/of de angst voor de grote boze wereld waarin onze mensen moeten leven. Die liefde inspireert me, die angst activeert me. Beiden motiveren me al jaren om dat waar ik goed in ben in te zetten voor onze vereniging. Verenigd voegen we met onze daden belangrijke waarde toe aan mensenlevens en hun omgeving. Dat we dit vrijwillig doen, maakt deze daden zó glansrijk - we zijn puur, uniek en nodig! En zeker in de komende jaren zijn wij (en organisaties zoals wij) meer en meer nodig... Want, zowel individueel als collectief, lijken de mensen in ons speelveld met de dag idioter te worden. Dat baart in eerste instantie zorgen en maakt me verdrietig, maar tegelijkertijd wakkert het in mij een opwinding aan om dit complexe maar voor mij niet onbekende spel te spelen.

En dan is daar ook nog de uit bittere noodzaak geboren motivatie. Anno vandaag zijn (fanatieke) vrijwilligers schaars en verliest inspanning voor een ander het van inspanning voor jezelf. En, ondanks dat Nederland bovenaan in de welvaartslijstjes bungelt, lijkt overal op de helaas nodige financiële ondersteuning bekibbeld te worden. Gebrek aan handjes en gebrek aan financiële middelen, zijn helaas ook voor onze vereniging in toenemende mate argument om een streep door activiteiten te moeten zetten. Dat kan ik moeilijk verkroppen en me nog moeilijker bij neerleggen! En, eerlijk is eerlijk, aanvankelijk had ik bedacht dat dit najaar mijn moment van afzwaaien zou zijn... Hoe leuk een jubileumjaar ook kan zijn en hoe leuk ik de samenwerking binnen het bestuur, met de werkgroepen en in het werkgebied ook vind, ben ik een keer moe gestreden en behoeftig naar (ruimte voor) een nieuwe "functie elders." Maar mijn "hart voor de club" zegt me dat een vertrek van mij op dit moment te veel stillegt of kapot maakt. Ik voel dat ik nog even handjes moet leveren, nog even keihard aan de slag moet voor financiële zekerheid en daarmee nog even moet investeren in de mogelijkheden en continuïteit van

onze vereniging. Ik begrijp dat dit als een “moetje” klinkt en jullie mijn motivatie hierdoor kunnen argwanen, maar ik ben jullie mijn volle eerlijkheid hierover verplicht. Laat me daarom, hopelijk enigszins verzachtend, afsluiten met een andere eerlijkheid: motivatie is ook mijn brandstof om mijn menselijke motor in gang te houden en jullie/onze voorzitter, Laura, doet een gigantische positieve duit in deze zak. Ik heb het allervolste vertrouwen voor onze vereniging en voor onze gemeenschap met Laura vooraan in die strijd! Ik voel me echt bevoorrecht en vereerd dat ik haar voorzitterschap mag genieten en telkens front row aangevuurd en verwonderd word door deze onnavolgbare power vrouw.

Wat jullie ook beslissen over mijn motivatie en herverkiezing, ik hoop dat elk lid, elke vrijwilliger en elke belangstellende tenminste het komende jaar net iets meer wil doen - elk handje extra en elke euro meer zijn zó welkom!

Met vriendelijke groet,

Hugo van Amerongen